

Martina Šimsová, DiS.
Josef Proksch a jeho metodika výuky hry na klavír
(ve světle šesti sešitů Praktické školy hry na piano)
Josef Proksch and his method of teaching piano
(in the light of his six books of Practical School of Piano Playing)
Bakalářská práce FF UK, Ústav hudební vědy, Praha 2017, 86 stran
Oponentský posudek

Bakalářská práce Martiny Šimsové se řadí k různým kvalifikačním pracím i dílčím odborným studiím, které se v minulosti i v nedávné době zabývaly českou respektive pražskou hudební pedagogikou v 19. století a v jejím kontextu kromě jiného také osobností významného pražského hudebního pedagoga Josefa Proksche (1794–1864). Po nezbytném úvodu (kapitola 1) přibližuje autorka v kapitole 2 na základě dostupné literatury stručně a v hlavních rysech působení a význam tohoto pražského hudebního pedagoga, jehož dobový vzhlas přesáhl hranice českých zemí.

Kapitola 3, jež se věnuje stavu bádání, je vzhledem k celkovému počtu stran práce poměrně rozsáhlá. Je třeba ocenit to, že si autorka kromě prostudování relevantní knižní a časopisecké literatury dala práci i s tím, aby dohledala i četné starší i novější bakalářské, magisterské i disertační práce, obhájené na různých katedrách a fakultách Univerzity Karlovy i jinde v českých zemích – byť by se leckdy jednalo o práce, jejichž přínos není příliš velký. – Je jenom škoda, že jí unikla poměrně obsáhlá a podle mého soudu i důležitá studie muzikoložky Tanji Kovačević “Bach à 32 mains: Josef Proksch and his Role in Bohemian Bach Reception” z roku 2013, která rovněž pracuje s pražskými prameny (dostupná z http://www.bachnetwork.co.uk/ub8/UB8_Kovacevic.pdf). Ale toto dílčí opomenutí lze myslím na úrovni bakalářské práce přejít a prominout.

V kapitole 4 podává autorka užitečný a na tomto místě poprvé publikovaný přehled uložení exemplářů Prokschovy šestidílné *Praktické školy hry na piano* a jejích jednotlivých sešitů v hlavních pražských institucích a knihovnách, jakož i přehled dobových vydání této školy pod různými německými názvy. Je ovšem škoda, že se autorka na tomto místě nemohla či nechtěla blíže věnovat odlišnostem mezi různými vydáními Prokschovy školy zejména také mezi původní německou a pozdější českou verzí či verzemi (srov. str. 40–41).

Kapitola 5 pojednává Prokschovu metodologii (lépe: metodu) výuky, tak jak je podána v jednotlivých dílech jeho klavírní školy. Závěrečné kapitoly 6 a 7 pak představují jakýsi dodatek: V kapitole 6 nalezneme přehled repertoáru veřejných zkoušek žáků Prokschova hudebního ústavu, podaný na základě programů dochovaných v NM – ČMH – Muzeu Bedřicha Smetany, a kapitola 7 podává stručnou charakteristiku klavírních cvičení, která koncem 40. let 19. století zkomponoval mladý Bedřich Smetana, absolvent Prokschova ústavu, pro žáky a žačky svého vlastního nově otevřeného hudebního ústavu.

To, že Josef Proksch odkázal svoje deníkové záznamy, korespondenci a „hudební deník“ Rudolfu Müllerovi 11. prosince roku 1874 (s. 13), je zřejmě autorčino nedopatření či omyl. S myšlenkou, že „švabach, ve kterém je text [Rudolfa Müllera] otištěn, představuje pro badatele překážku“ (s. 33), se i při vědomí kontextu, v němž je vyslovena, nemohu ztotožnit.

Mám-li závěrem shrnout silné i méně silné stránky bakalářské práce Martiny Šimsové, pak mohu konstatovat, že silné stránky převažují. Mohu tedy tuto práci také ráda doporučit k obhajobě a navrhnout pro ni klasifikaci velmi dobře.

V Praze 28. 8. 2017

Prof. PhDr. Jarmila Gabrielová, CSc.
oponentka